

Zomerzwerfen.

Eindelijk is het dan zover: na een intensieve bouwperiode van bijna 8 maanden ligt ons nieuwe schip klaar om te gaan doen waar het voor bedoeld is: zwerfen!

In de zomer van 2003 viel de beslissing: we gaan een boot bouwen die helemaal beantwoordt aan onze eigen eisen: ruim genoeg, niet te groot, goed zeilend en met een zo groot mogelijk vaargebied.

Na uitgebreid nadenken, schetsen, tekenen en overleggen met scheepsarchitect Martin Bekebrede ontstond de **Wanderer-34**

Eind November lag er een pakket staalplaten in Leeuwarden en nu, 20 Juli 2004, kunnen we varen!

De laatste maanden werd de "vaarkriebel" die ik elk voorjaar wel heb bijna ondraaglijk: zo graag wilde ik het water op, maar ja er moest nog zoveel gebeuren.

En nu is het dan zover : na jaren lang , door diepgang en rompvorm gedwongen , slechts van haven naar haven gevaren te hebben gaan we eindelijk weer eens een uitgebreide "Wadshuffle" doen ; de laatste keer dat we dat uitgebreid hebben gedaan is al haast 20 jaar geleden :

Als we eind van de middag met afgaand water Harlingen verlaten staat er een lekker zuidoostenwindje, we besluiten om over het Molenrak richting Texel te gaan, er staat nog genoeg water en anders trekken we het zwaard een eindje op.

Tussen Zuidoostrak en Oude Vlie ligt een niet betonde geul die op papier diep genoeg moet zijn en een heel stuk afsnijdt, proberen??

Uiteindelijk hebben we nu het schip ervoor om dit soort gokjes te wagen, lopen we vast, nou ja, dan gaat er toch nog niks mis?

Natuurlijk bleek de staak die ik voor een mosselperceel aanzag en die ik dus ruim aan bakboord voorbij wilde in feite een prik te zijn, waar de geul keurig aan stuurboord langs liep, afijn het was prachtig weer, een vlakke harde zandbodem en een mooie heldere nacht : wat hebben we genoten van deze onverwachte droogvalactie, bij laag water lag de geul op ongeveer 50 meter ten Noorden van onze ligplaats, mooi, die staat nu in de kaart.

Zo leren we gelijk ons schip goed kennen, “Banjer”zeilt vlot en handzaam, zonder veel moeite zeilen we het schip om beurten solo, en valt keurig rechtop droog: wat een wereldschip.

Wat zijn er een boel zeehonden op het Wad, er lijken er elk jaar weer meer bij te komen: op elke steile bank aan diep stromend water liggen er zomaar 30 of meer (In de Blauwe Balg tellen we er meer dan 70!)

De volgende dag zeilen we naar Oudeschild en gaan vervolgens op ontdekkingsstocht over de Nederlandse Wadden , het IJsselmeer, een stukje Duits Wad en de Noordzee.

De Cocksdorp, Franse Gaatje, Noordpolderzijl zijn ineens normale eindbestemmingen, de drukke havens van de eilanden hebben in één klap afgedaan, behalve als schuilplaats bij slecht weer of om even aan te doen voor wat boodschappen.

Wat een luxe om niet gestressed te hoeven raken als de Brandaris meldt dat Vlieland en Terschelling vol zijn.

Na ruim 2 weken zwerven zijn we op Juist aanbeland, we vallen droog aan de Westkant van de stroomdam, met de heersende harde Oostenwind is dat de luwe kant, (bovendien is het daar wat minder slijkgig dan aan de Oostkant.).

Na een heerlijke avondwandeling zitten we op het Noordzeestrand te genieten van de maan en het ruisen van de branding : Zo is het goed !

Overal waar we komen hebben we een boel bekijks: “We vroegen ons al af wanneer u vast zou lopen “,” We dachten u ligt zeker in een geul”, “Dit ziet er wel uit als een erg handzaam schip”, “Kunt u hier nou ook mee overzee “, en vele varianten op voorgaande vragen zijn ons deel overal waar we liggen .

Één enthousiaste fan zeilt zelfs een hele dag met ons op, om voor ons foto's te maken.

Het saamhorigheidsgevoel tussen Wadvaarders/droogvallers valt ons sowieso op, in overvolle havens vind je dat helaas maar al te weinig.

Als het weerbericht een weersomslag voorspelt besluiten we om niet over het Wad maar over zee terug te zeilen.

Met Oost 6 is het prachtig boven Borkum en Schiermonnikoog, het afgaande tij geeft ons er nog eens anderhalve knoop bij, we stuiven het Westgat binnen en gaan vervolgens over het Wantij verder naar Nes, Ameland, waar we stuurboord van de haven vlak bij de dijk droogvallen: een prachtige dagtocht die je met weinig andere schepen kunt maken.

Hier was het dus allemaal om begonnen!

Na nog een dag onder Terschelling door scharrelen, droogvallen op de Koffieboonenplaat met hevige slagregens en windstoten, (daar was de weersomslag dan!) moeten we weer op huis aan.

Nu pas realiseren we ons hoe opwindend het eigenlijk is om met een heel nieuw ontwerp te gaan varen: hoe zeilt het, hoe stuurt het, hoe reageert ze op de wind, vallen we wel rechtop droog, functioneert het ankergeroi wel goed, zijn de zeilen solo te hanteren etc.etc.

Geen moment hebben we ons onveilig gevoeld (zelfs niet zeeziek), we komen prima mee met andere schepen, ook op kruisrakken, en komen op plekken waar de meesten niet kunnen komen.

Als we de balans opmaken is er maar één conclusie: "BANJER" is voor ons een kanjer!!

Foto's : L.de Pagter en H.J. Helleman